

[Ragnhild Andersen.]

For det andet: § 3's Effektivitet forringes paa den Maade, at man indfører en Bestemmelse om, at saafremt flere Værelser før den 3. Februar 1948 har været udlejet til en enkelt Person eller til et enligt Ægtepar, skal der ses bort fra de saaledes udlejede Værelser. Her er rige Muligheder for Omgaaelser. Udlejere, der ikke ønsker flere logerende, kan nu lade dem, de har i Forvejen, brede sig ud over det Maksimum paa 3—4 Værelser, som Loven tillader. Det rigtige havde naturligvis været at lægge det i Dag faktisk benyttede Antal Værelser til Grund.

For det tredje: Minimumsstørrelsen for Værelser, der kan forlanges udlejet, er hævet fra 7 m² til 8 m². Derved har man sørget for, at mange Pigeværelser, hvortil der er udmærket Adgang fra Køkkenet, unddrages Lovens Omraade. Man maa lade Udvalget, at det ud fra sin Forudsætning, at Lovforslaget skulde forringes, har gjort sit Arbejde godt.

For det fjerde: § 4 indskyder et efter vor Opfattelse overflødig Udvalg, der skal bestemme, hvilket Antal Værelser de enkelte Kommuner i et Byomraade skal modtage efter Forholdet mellem det samlede Antal værelsesøgende i Byomraadet og Antallet af de til Raadighed værende Værelser i hver af de paagældende Kommuner. Denne Beføjelse kunde uden uoverstigelige Vanskeligheder lægges ind under de paagældende Boliganvisningsudvalg, og jeg forstaaer ikke, at den højtærede Boligminister, som netop for Tiden er i Færd med at aflive alle de Udvalg, han kommer i Nærheden af — jeg tænker paa Huslejudvalget og Byggenævnets hidtidige Praksis —, er gaaet med til denne Gevækst paa sit Lovforslag.

For det femte: Dette Omsvøbsdepartement af et Udvalg skal tiltrædes af en Repræsentant for den største Kommunes Ungdomsudvalg. Jeg har forstaaet, at det i særlig Grad er det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarps Opfindelse. Loven faar derved en Understregning af, at man kun tænker paa Værelser til enlige unge. Jeg finder denne Understregning for stærk, fordi ogsaa adskillige enlige ældre savner Værelser. Jeg vilde derfor have foretrukket, at det var en Repræsentant for Lejerne, der var sat ind i dette Udvalg. Han vilde efter min Mening have mere Erfaring angaaende Logiforholdene end en Repræsentant for Ungdommen.

For det sjette: Ved Ændringsforslag Nr. 7 til § 5 tillades det ved Indskrænkninger i Husstanden, at et anmeldespligtigt Værelse kan staa tomt i 1½ Maaned, paa hvilket Punkt Forslaget kun regnede med

8 Dage plus den Tid, det tog for Boliganvisningsudvalget at anvise en logerende. Det kan ikke være for at gavne de værelsesøgende, man har indført denne Fornyelse.

For det syvende: I § 7 lægges Loft over Antallet af Værelser, der overhovedet kan forlanges udlejet i en Lejlighed, uanset hvor mange Værelser der er overtallige. Der kan kun forlanges 4 udlejet. Denne Bestemmelse favoriserer de store Lejligheder paa en utiltalende Maade.

For det ottende: Hensynet til den anviste Lejers Køn og Alder, som man nu indfører, kan give Grundlag for megen Kværueren fra Udlejernes Side. Faar de en Mand, vil de maaske have en Kvinde, og faar de en paa 60, vil de maaske have en paa 20 og saa fremdeles. Alt imens gaar Tiden, hvor Værelset staaer tomt.

For det niende: Ved § 7, Stk. 3, indføres Bestemmelser om den logerendes Passage gennem Udlejerens private Værelser for at komme til sit eget Værelse eller for at faa Adgang til W. C. og Vand. Disse Regler kunde uden Skade være gjort mere enkle.

For det tiende: Bestemmelsen om, at den værelsesøgende, da Loven traadte i Kraft, skal have opholdt sig i det paagældende Byomraade, eller at han har eller er tilsikret Arbejde, er af en saadan Art, at Loven efter min Formening bliver en Studenterlov. Man har i Dagspressen kunnet læse, at den højtærede Boligminister og hans Parti skal have været betænkelig ved denne Bestemmelse. Nu er den aabenbart accepteret, men jeg vil gerne tilføje, at den er skrap. Jeg synes ikke, at Arbejderdommens Interesser er varetaget paa tilfredsstillende Maade, og jeg kan ikke under nogen Form godkende en saadan Ændring.

For det ellefte: Den nye Formulering af § 7, Stk. 7, er til ensidig Fordel for de største Lejligheder, hvori der er flest overtallige Værelser. Ingen vil kunne forstaa, at Fru Pedersen i Ryesgade i sin 4 Værelses Lejlighed skal udleje 1 Værelse, før Generalkonsulinden i Stockholmsgade med 12 Værelser skal udleje sit Værelse Nr. 2. Denne Bestemmelse er en enestaaende Favorisering af de store Lejligheders Indehavere. Det rimelige var naturligvis, at man fyldte paa fra oven, saaledes at Lejlighederne med de mange overtallige Rum blev fyldt, før man fyldte de mindre Lejligheder.

For det tolvte: Udelukkelse af al Udlejning ifølge § 7, Stk. 9, hvor Udlejeren er 70 Aar eller derover, er heller ikke alt for rimelig. Der er mange Eksempler paa enlige, ældre Mennesker, der sidder med en Husassistent i en meget stor Lejlighed. Hvis